

SUE CAMAÑO

As feridas
dun amor
efémero

XLVIII PREMIO
DO CERTAME LITERARIO
DO CONCELLO DE VILALBA

EDITORA
alvarellos

Escoller a incompreensión das túas verbas,
entre todas as opcións posibles,
é un ferro que se crava
no meu ánimo,
que non atopa consolo.

Sobrevivir a unha realidade,
na que todo se traduce en lembranzas dun soño irreal,
faise insoportábel,
inaudito.

Tinguir o ceo de padecemento
por agardar unha resposta que non esperta

é, agora, un punto equidistante entre a melancolía
e a aritmética.

Malvivir dunha imaxinación que me regalaches ou
mergullarse nunha atmosfera de coitelos incomprendidos,
de espiñas desordenadas,
onde todo son sensacións dun tempo compartido
que xa marchou,
que non ha de tornar.

Suplicar para que recapacites
e recordes a miña alma partida,
para retomar unha amizade de lume e sarabia, xa non é
un consolo.

Atopar a lóxica indescribible
dunha unión que foi máis que histeria ou inmensidade,
que foi a suposición dun pracer íntegro,
que me embebedou ata o intelecto,
que me bateu a gorxa ata enlouquecer.

Sobrevivir coa inexplicable certeza
de que xa nunca máis te voverei ver,
de que xa nunca máis irradiarei o halo
dunha fe incommovible, irreal
que me impedía, coma Venus,
tocar o chan dos inmortais,

pousar o corpo nos límites da idéntica banalización.

Eu, coma ela, gozaba da inestimable ferramenta
que ilumina o carácter imperturbable
dos que somos inmortais,
por estarmos enfeitizados do amor máis solemne.

Eu, coma ela, toleei por un discurso ilóxico
que soaba a himno agridoce e a grosella,
que estrelecía na herba e nas pingas de tenrura
e que agora tornouse escaseza,
delirio infrutuoso ou impresión crecente.

Cantas noites compartidas ficarán no esquecemento
das últimas miradas que nos dedicamos!